

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce **V. D.**, nar. ..., bytem H. 46, P. VI., zast. M. I., obecným zmocněncem, bytem Čs. a. 5, P. IV., proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 3. 2014, č. j. 481 130 129/315-MS,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 4. 3. 2014, č. j. 481 130 129/315-MS (dále jen „napadené rozhodnutí“), byly zamítnuty námitky žalobce proti rozhodnutí ze dne 9. 1. 2014, č. j. 481 130 129 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byl žalobci přiznán podle ustanovení § 76 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zdp“) od 30. 11. 2013 starobní důchod ve výši 15.341 Kč měsíčně; od ledna 2014 mu byl starobní důchod podle vyhlášky MPSV č. 296/2013 Sb. zvýšen na 15.404 Kč měsíčně.

Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení, neboť výše jeho starobního důchodu nebyla vypočtena správně. Žalobce v osobním listu důchodového pojištění postrádá zahrnutí doby jeho zaměstnání za náhradu mzdy pro nemoc z povolání (tj. více než 10 let – 3.653 dnů). Žalobce v této souvislosti dodal, že do vyměřovacího základu za dobu po 31. 12. 1995 se pro účely stanovení ročního vyměřovacího základu zahrnuje též doba za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti náležející za pracovní úraz (nemoc z povolání). Podle názoru žalobce náhrada za

ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti náležející za pracovní úraz (nemoc z povolání), není náhradní doba, a proto ji nelze snížit na 80 %.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí (konkrétně k ustanovení § 34 odst. 1 a 2 zdp. Dodala rovněž, že jí není známo, z čeho žalobce dovodil svou námitku, že „náhrada za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti náležející za pracovní úraz není náhradní dobou, a proto ji nelze snížit na 80 %“, neboť žalovaná v napadeném rozhodnutí ani netvrdí, že se v tomto případě jedná o náhradní dobu, což ostatně vyplývá z osobního listu důchodového pojištění, který je nedílnou součástí napadeného rozhodnutí. Náhradní doba pojištění je označena v osobním listě důchodového pojištění zkratkou ndp. Podle názoru žalované je žaloba nedůvodná, a proto navrhla, aby ji soud zamítl.

Při soudním jednání zástupce žalobce odkázal v plném rozsahu na žalobu, jakož i na přípis ze dne 3. 7. 2014, v němž vyjádřil nesouhlas s nezapočtením doby od 30. 11. 2003 do 30. 11. 2013 s tím, že v této době pobíral invalidní důchod (tzv. stavovský důchod), který se od 1. 1. 2010 považuje za invalidní důchod pro invaliditu III. stupně. K uvedenému dodal, že žalobce onemocněl v uranových dolech, takže mu byl přiznán nejprve částečný invalidní důchod, na to plný invalidní důchod, a od 1. 1. 2010 invalidní důchod třetího stupně. Z uvedené renty, kterou žalobce pobíral, byly odečítány další položky (tj. daň i důchod), a proto žádá, aby bylo žalobci započteno i oněch 10 let, kdy pobíral rentu, tj. aby mu bylo započteno 48 let výkonu práce (38 let + zmíněných 10 let). S ohledem na uvedené navrhl, aby soud rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Pověřená pracovnice žalované odkázala na písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí, respektive na jeho podrobné odůvodnění i na vyjádření k žalobě. V závěrečném návrhu uvedla, že žalovaná na základě podané žádosti o starobní důchod provádí vždy dva srovnávací výpočty, protože dle ust. § 19 odst. 1 zdp **nesmí být starobní důchod vyměřen z nižšího výpočtového základu**, než kolik činí výpočtový základ dle ustanovení § 15 zdp z osobního vyměřovacího základu, **z něhož byl dřívější důchod vypočten**.

Pokud se týká věkové hranice pro odchod do starobního důchodu, pak by věková hranice žalobce podle ust. § 32 odst. 2 zdp a přílohy k tomuto zákonu by pro odchod do starobního důchodu byla při dosažení **věku 62 let a 2 měsíců**, kdy by této hranice dosáhl 31. 1. 2011 a potřebná doba pojištění by měla být 27 let. Vzhledem k tomu, že žalobce byl v minulosti zaměstnán v uranových dolech a získal tak v zaměstnání I. AA kategorii celkem 16 roků, splnil tímto podmínky ustanovení § 21 zákona č. 100/1988 Sb. o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 31. 12. 1995 (dále jen „zákon č. 100/1988 Sb.“) pro vznik nároku na starobní důchod při dosažení věkové hranice 55 let, které dosáhl dnem 30. 11. 2003. Věková hranice žalobce pro odchod do důchodu je 55 let. V případě, že by poživatel důchodu nepožádal o starobní důchod, potom podle ust. § 61a zdp dne, kterým invalidní důchodce dosáhne věku 65 let, zaniká jeho nárok na invalidní důchod a současně tímto dnem vzniká nárok na starobní důchod ve výši, ve které dosud náležel původně invalidní důchod. Proto žalovaná v případě žalobce vydala rozhodnutí, v němž rozhodla, že zaniká nárok žalobce na invalidní důchod od 30. 11. 2013 a namísto invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně žalobci náleží starobní důchod ve výši 14.935,- Kč. Protože žalobce podal žádost o starobní důchod s datem přiznání 30. 11. 2013, tj. k datu kdy dovršil věkové hranice 65 let, vydala žalovaná další rozhodnutí, kterým změnila výši starobního důchodu na částku 15.341,- Kč a přílohou napadeného rozhodnutí je i osobní list důchodového pojištění.

Pověřená pracovnice žalované konstatovala, že celková doba pojištění od 6. 9. 1965 – 30. 11. 2013 u žalobce činila 13.948 dnů což je 38 roků a 78 dnů. Vzhledem k tomu, že

žalobce byl poživitelem invalidního důchodu a doba pobírání invalidního důchodu se pro výpočet procentní výměry starobního důchodu hodnotí dle ustanovení § 34 odst. 1 zdp pouze v rozsahu 80 %, vzhledem k tomu, že pobírání invalidního důchodu je dobou náhradní, tak po snížení této doby na 80%, činila doba pojištění u žalobce 12.841 dnů, což je 35 roků a 66 dnů.

Výše procentní výměry činila 1,5 % výpočtového základu. Vzhledem k tomu, že žalobce získal ke dni nároku na starobní důchod (tj. k věkové hranici 55 let) po snížení o náhradní dobu pojištění (doba 35 celých roků), činila podle ust. § 34 odst. 1 zdp výše procentní výměry do vzniku nároku 52,5 % (tj. 35 roků x 1,5 %, tj. 52,5 %).

Ke stanovení výpočtového základu uvedla, že se stanoví z osobního vyměřovacího základu. Osobní vyměřovací základ byl vypočten v souladu s ust. § 16 zdp jako průměr z úhrnu vyměřovacích základů za rozhodné období z let 1986 – 2012, tj. období, které začíná po dosažení 18 let věku bez zahrnutí let před rokem 1986 (ust. § 18 zdp) a končí rokem, který bezprostředně předchází roku přiznání starobního důchodu (ust. § 18 odst. 4 zdp).

Vyměřovací základy byly stanoveny jako součiny se stanovenými koeficienty nárůstu mezd pro jednotlivé roky. Pokud by byl proveden výpočet důchodu (kde by činil osobní vyměřovací základ žalobce 32.770,- Kč) a po zredukování by tento výpočtový základ činil 16.943,- Kč. Výše starobního důchodu by pak činila 16.943 x 52,5 %, tj. procentní výměra důchodu 8.896,- Kč + 2.330,- Kč základní (pevná) výměra, což by celkem **činilo 11.226,- Kč.**

Protože žalobce byl poživitelem invalidního důchodu, zjišťovala žalovaná ještě druhý „srovnávací výpočet“, kdy původní osobní vyměřovací základ, který činil 7.180,- Kč a vynásobil se koeficientem nárůstu 9,7453, takže osobní vyměřovací základ činil 69.972,- Kč. Po zredukování činil výpočtový základ 24.011,- Kč a nově výsledkem vynásobení % sazbou 52,5 % (tj. za 35 let) byla procentní výměra starobního důchodu 12.606,- Kč. Tato částka by se v souladu s ust. § 76a věta první zdp zvyšovala (jak žalovaná konstatovala v napadeném rozhodnutí) **až na částku 32.139,- Kč.**

Protože procentní výměra důchodu vypočtená podle zákona č. 100/1988 činila maximální výši 5.100,- Kč a dále se zvyšovala podle ust. § 76a věta první až na maximální částku 13.011,- Kč, nelze přiznat částku vyšší. Vzhledem k tomu, že podle výpočtu činila procentní výměra u žalobce 32.139,- Kč, přesahovala tak maximálně možnou částku 13.011,- Kč, a proto činila % výměra u žalobce právě tuto nejvyšší možnou částku, k tomu byla připočtena základní výměra 2.330,- Kč, takže **výše starobního důchodu činila 15.341,- Kč,** což bylo rozhodně pro žalobce výhodnější, než kdyby měl mít provedený výpočet z vyplacené renty, který činí 11.226,- Kč. S ohledem na výše uvedené navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí v první řadě konstatovala námitky žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Žalobce požádal o přiznání starobního důchodu ke dni dosažení 65 let (nikoli k věku 55 let) s tím, že tato okolnost má vliv na výši procentní výměry starobního důchodu, a že by tak v jeho případě měla činit 70 % výpočtového základu měsíčně, namísto 42,5 %.

Následně žalovaná odkázala na prvoinstanční rozhodnutí s tím, že bylo vydáno v souladu s platnými a účinnými právními předpisy (tj. za použití zdp, dále zákona č. 100/1988 Sb. a zákona č. 76/1995 Sb., o zvýšení vyplácených důchodů a důchodů přiznávaných v roce 1995 (dále jen „zákon č. 76/1995 Sb.“).

Podle žalované byl v prvostupňovém řízení pouze chybně proveden zápočet částky náhrady za ztrátu na výdělků za rok 2012 v rozsahu 229.328 Kč, když společnost Diamo státní podnik vykázal za předmětné období částku 329 328 Kč, což žalovaná zjistila z potvrzení o vyplacených náhradách za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti žalobce ze dne 27. 8. 2013. Z tohoto důvodu žalovaná opravila tento zápočet na 329.328 Kč, pro tyto účely pak dodatečně vyhotovila nový osobní list důchodového pojištění žalobce ze dne 28. 2. 2014, který se stal nedílnou součástí žalobou napadeného rozhodnutí.

K otázce způsobu výpočtu výše starobního důchodu žalovaná odkázala na ustanovení § 28, § 32 odst. 2, § 74 zdp a na ustanovení § 21 zákona č. 100/1988 Sb. Žalovaná konstatovala, že žalobce získal v zaměstnání I. AA-uran pracovní kategorie celkem 16 roků a splňuje tak podmínky § 21 zákona č. 100/1988 Sb. pro vznik nároku na starobní důchod v 55 letech, a že důchodového věku, stanoveného na základě uvedených zvláštních ustanovení, dosáhl žalobce dne 30. 11. 2003. V této souvislosti žalovaná dodala, že výše starobního důchodu žalobce byla stanovena jako součet základní a procentní výměry, jak udává § 4 odst. 2 zdp. Základní výměra starobního důchodu žalobce ke dni přiznání starobního důchodu činí v souladu s ust. § 33 odst. 1 zdp 9 % průměrné mzdy měsíčně. Na základě zákonného zmocnění § 108 odst. 2 písm. b) zdp, pro účely provedení ust. § 33 odst. 1 zdp, byla ustanovením § 3 vyhlášky MPSV č. 324/2012 Sb. určena základní výměra pro důchody v roce 2013 v částce 2.330 Kč měsíčně.

Procentní výměra starobního důchodu žalobce byla stanovena na základě ustanovení § 76a zdp, které se vztahuje na důchody přiznávané po 30. 6. 2006, byl-li při stanovení důchodového věku použit [§ 74a odst. 1](#) nebo [§ 76 odst. 1](#) zdp, případně, jde-li o pojištěnce, kteří vykonávali před 1. lednem 1993 aspoň po dobu 15 let zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech (nebo 10 let, jde-li o takové zaměstnání v uranových dolech), které bylo podle předpisů účinných před tímto dnem zařazeno mezi zaměstnání I. pracovní kategorie zakládající nárok na starobní důchod při dosažení věku aspoň 55 let. Za daných podmínek se procentní výměra starobního důchodu zvyšuje ode dne přiznání tohoto důchodu podle předpisů o zvýšení důchodů, které nabyly účinnosti v období od 1. ledna 1996 do dne, který předchází dni, od něhož se přiznává tento důchod. Zvýšení podle věty první však spolu s procentní výměrou důchodu nesmí přesáhnout nejvyšší výměru, která se stanoví tak, že nejvyšší částka výše důchodu podle [§ 4 odst. 1](#) věty druhé zákona č. [76/1995 Sb.](#), o zvýšení vyplácených důchodů a důchodů přiznávaných v roce 1995, se zvýší podle předpisů o zvýšení důchodů, které nabyly účinnosti v období od 1. ledna 1996 do dne, který předchází dni, od něhož se přiznává starobní důchod. Toto zvýšení se stanoví tak, jako kdyby starobní důchod byl přiznán ke dni 31. prosince 1995.

Procentní výměra byla v souladu s § 33 odst. 2 zdp stanovena procentní sazbou z výpočtového základu podle doby pojištění získané do vzniku nároku na starobní důchod. Výše procentní výměry starobního důchodu, na který vznikl nárok podle § 29 odst. 1 až 3, činí za každý celý rok doby pojištění uvedené v § 11 a § 13 odst. 1 a získané do vzniku nároku na tento důchod, která se nekryje s dobou účasti pojištěnce na důchodovém spoření podle jiného právního předpisu, (dále jen „důchodové spoření“), 1,5 % výpočtového základu měsíčně.

Pro výpočet procentní výměry starobního důchodu do vzniku nároku na starobní důchod byly do doby pojištění započítány náhradní doby pojištění v souladu s § 34 odst. 1 zdp pouze v rozsahu 80 %; počet dnů náhradních dob pojištění se přitom zaokrouhluje na celé dny směrem nahoru.

Protože žalobce získal do dne vzniku nároku na starobní důchod po snížení o náhradní dobu pojištění, která se započítává v rozsahu 80 %, 35 celých roků pojištění, činila podle § 34 odst. 1 zdp výše procentní výměry do vzniku nároku 52,5 % výpočtového základu měsíčně (35 celých roků x 1,5).

Při výpočtu výpočtového základu vycházela žalovaná z osobního vyměřovacího základu. Osobní vyměřovací základ určila v souladu s § 16 zdp jako měsíční průměr úhrnu ročních vyměřovacích základů účastníka řízení za rozhodné období, kterým je v případě žalobce období let 1986 – 2012, tedy období, které začíná kalendářním rokem bezprostředně následujícím po roce, v němž pojištěnec dosáhl 18 let věku bez zahrnutí let před rokem 1986 (§ 18 zdp) a končí kalendářním rokem, který bezprostředně předchází roku přiznání důchodu bez zahrnutí let před rokem 1986 (§ 18 odst. 4 citovaného zákona). Roční vyměřovací základy byly přitom stanoveny jako součiny úhrnů vyměřovacích základů žalobce za jednotlivé kalendářní roky v rozhodném období a koeficientů nárůstu všeobecného vyměřovacího základu podle § 17 odst. 1 zdp. Koeficient nárůstu všeobecného vyměřovacího základu byl stanoven jako podíl všeobecného vyměřovacího základu za kalendářní rok, který o dva roky předchází roku přiznání důchodu, vynásobeného přepočítacím koeficientem a všeobecného vyměřovacího základu za kalendářní rok, za který se vypočítává roční vyměřovací základ; tento koeficient byl stanoven s přesností na čtyři platná desetinná místa. Koeficient nárůstu všeobecného vyměřovacího základu činí vždy nejméně hodnotu 1. S ohledem na výše uvedené by osobní vyměřovací základ žalobce činil 32.770 Kč (ostatně podrobný přehled vyměřovacích základů za jednotlivé roky a jim odpovídajících koeficientů je součástí osobního listu důchodového pojištění ze dne 28. 2. 2014, který je nedílnou součástí napadeného rozhodnutí).

Podle zjištění žalované však žalobce v minulosti pobíral invalidní důchod, a proto bylo uplatněno ustanovení § 19 odst. 1 zdp, které stanoví, že starobní a invalidní důchod pojištěnce, který pobírá nebo pobíral některý z těchto důchodů nebo plný invalidní nebo částečný invalidní důchod, popřípadě důchod za výsluhu let, nesmí být vyměřen z nižšího výpočtového základu, než kolik činí výpočtový základ stanovený podle § 15 z osobního vyměřovacího základu, z něhož byl dřívější důchod vyměřen, vynásobeného koeficientem stanoveným jako podíl, v jehož čitateli je součin všeobecného vyměřovacího základu za kalendářní rok, který o dva roky předchází roku přiznání důchodu, a přepočítacího koeficientu (§ 17 odst. 4) pro úpravu tohoto všeobecného vyměřovacího základu, a ve jmenovateli je všeobecný vyměřovací základ za poslední kalendářní rok rozhodného období, z něhož byl zjištěn osobní vyměřovací základ při přiznání dřívějšího důchodu. Pokud dřívější důchod nebyl vyměřen z vyměřovacích základů stanovených za rozhodné období (§ 18), postupuje se podle věty první s tím, že ve jmenovateli je všeobecný vyměřovací základ za kalendářní rok předcházející kalendářnímu roku přiznání dřívějšího důchodu; jestliže tento dřívější důchod nebyl vyměřen z výpočtového základu, považuje se za osobní vyměřovací základ všeobecný vyměřovací základ, z něhož byl tento důchod vyměřen, vynásobený přepočítacím koeficientem pro úpravu tohoto všeobecného vyměřovacího základu. Pokud pojištěnec pobíral více důchodů, použije se nejvyšší výpočtový základ stanovený podle věty první a druhé. Koeficient podle věty první se stanoví s přesností na čtyři platná desetinná místa. Ustanovení § 16 odst. 9 zde platí obdobně.

Vzhledem k výše uvedenému osobní vyměřovací základ, ze kterého byl vyměřen dřívější invalidní důchod žalobce, činil 7.180 Kč, přepočítací koeficient měl hodnotu 9,7453, osobní vyměřovací základ žalobce činil jejich součin, tedy 69.972 Kč, zaokrouhleno nahoru (zmíněné údaje jsou uvedeny v záhlaví osobního listu důchodového pojištění). Aplikace § 19 odst. 1 zdp vylučuje použití osobního vyměřovacího základu, který byl vypočten postupem dle § 16 zdp. Podle dikce citovaných ustanovení zákona **byla zvolena varianta pro žalobce výhodnější.**

Výpočtový základ starobního důchodu žalobce je jeho osobní vyměřovací základ zredukovaný ve smyslu § 15 zdp. Dle ustanovení § 15 odst. 1 se v období od 30. září 2011 do 31. prosince 2014 výpočtový základ stanovil z osobního vyměřovacího základu (§ 16) tak, že do částky první redukční hranice se započítalo 100 %, z částky nad první redukční hranici do druhé redukční hranice se v období od 30. září 2011 do 31. prosince 2011 započítalo 29 %, v roce 2012 se započítalo 28 %, v roce 2013 se započítalo 27 % a v roce 2014 se započítalo 26 %, z částky nad druhou redukční hranici do třetí redukční hranice se v období od 30. září 2011 do 31. prosince 2011 započítalo 13 %, v roce 2012 se započítalo 16 %, v roce 2013 se započítalo 19 % a v roce 2014 se započítalo 22 %, z částky nad třetí redukční hranici se v období od 30. září 2011 do 31. prosince 2011 započítalo 10 %, v roce 2012 se započítalo 8 %, v roce 2013 se započítalo 6 % a v roce 2014 se započítalo 3 %.

V období od 30. září 2011 do 31. prosince 2014 činila první redukční hranice 44 % průměrné mzdy, druhá redukční hranice činila 116 % průměrné mzdy a třetí redukční hranice činila 400 % průměrné mzdy. Částky redukčních hranic se zaokrouhlují na celé koruny nahoru.

Za průměrnou mzdu se pro účely tohoto zákona považuje částka, která se vypočte jako součin všeobecného vyměřovacího základu za kalendářní rok, který o dva roky předchází kalendářnímu roku, pro který se průměrná mzda zjišťuje, a přepočítacího koeficientu pro úpravu tohoto všeobecného vyměřovacího základu; vypočtená částka se zaokrouhluje na celé koruny nahoru. Průměrná mzda stanovená pro kalendářní rok podle věty první však nesmí být nižší než průměrná mzda stanovená pro bezprostředně předcházející kalendářní rok.

Podle ustanovení § 2 vyhlášky MPSV č. 324/2012 Sb. pro rok 2013 výše a) první redukční hranice pro stanovení výpočtového základu činila 11.389 Kč, b) druhé redukční hranice pro stanovení výpočtového základu činila 30.026 Kč, c) třetí redukční hranice pro stanovení výpočtového základu činila 103.536 Kč. Osobní vyměřovací základ účastníka řízení (69.972 Kč) se do výpočtového základu zhodnotil tak, že částka 11.389 se započítala v plné výši, z částky od 11.390 do 30.026 Kč pouze 27 %, tj. 5.031,99 Kč a z částky od 30.027 do 69.972 Kč pouze 19 %, tj. 7.589,74 Kč. Výpočtový základ žalobce podle § 15 zdp ve znění účinném do 31. 12. 2013 proto činil 24.011 Kč měsíčně (11.389 Kč + 5.031,99 Kč + 7.589,74 Kč).

Výsledkem vynásobení výpočtového základu nově stanovenou procentní sazbou ve výši 52,5 % (52,5 % z 24.011 Kč) je procentní výměra starobního důchodu žalobce, která činí 12.606 Kč. Tato procentní výměra se v souladu s výše citovaným ustanovením § 76a věty první zdp zvýšila postupně podle § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 19/1996 Sb., o zvýšení důchodů v roce 1996 o 8 %, podle § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 218/1996 Sb., o druhém zvýšení důchodů v roce 1996 o 6 %, podle § 1 písm. b) nařízení vlády č. 129/1997 Sb., o zvýšení důchodů v roce 1997 o 8 %, podle § 1 odst. 1 písm. b) nařízení vlády č. 104/1998 Sb.,

o zvýšení důchodů v roce 1998 o 9 %, podle § 2 nařízení vlády č. 64/1999 Sb., o zvýšení důchodů v roce 1999 o 7,5 %, podle § 2 nařízení vlády č. 353/2000 Sb., o zvýšení důchodů v roce 2000 o 9 %, podle § 1 odst. 2 nařízení vlády č. 345/2001 Sb., o zvýšení důchodů v roce 2001 o 11 %, podle § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 438/2002 Sb., o zvýšení důchodů v roce 2003 o 4 %, podle § 1 nařízení vlády č. 337/2003 Sb., o zvýšení důchodů v roce 2004 o 2,5 %, podle § 1 písm. b) nařízení vlády č. 565/2004 Sb., o zvýšení důchodů v roce 2005 o 5,4 %, podle § 1 odst. 1 písm. b) nařízení vlády č. 415/2005 Sb., o zvýšení důchodů v roce 2006 o 6 %, podle § 1 odst. 1 písm. b) nařízení vlády č. 461/2006 Sb., o zvýšení důchodů v roce 2007 o 6,6 %, podle § 1 písm. b) nařízení vlády č. 256/2007 Sb., o zvýšení důchodů v roce 2008 o 3 %, podle § 1 nařízení vlády č. 363/2008 Sb., o zvýšení důchodů v roce 2009 o 4,4 %, podle § 1 písm. b) nařízení vlády č. 281/2010 Sb., o zvýšení důchodů v roce 2011 o 3,9 %, podle § 4 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 286/2011 Sb., o výši všeobecného vyměřovacího základu za rok 2010, přepočítacího koeficientu pro úpravu všeobecného vyměřovacího základu za rok 2010, redukčních hranic pro stanovení výpočtového základu pro rok 2012 a základní výměry důchodu stanovené pro rok 2012 a o zvýšení důchodů v roce 2012 o 1,6 %, podle vyhl. MPSV č. 324/2012 Sb. o 0,9 %. Mezisoučty jednotlivých zvýšení byly zaokrouhleny na celé koruny nahoru.

Podle § 76a věty druhé zdp nesmí takto stanovená procentní výměra přesáhnout nejvyšší výměru určenou na základě ustanovení § 4 odst. 1 věty druhé zákona č. 76/1995 Sb., o zvýšení vyplácených důchodů a důchodů přiznávaných v roce 1995. Citované ustanovení ke dni 31. 12. 1995 stanoví jako nejvyšší přípustnou částku důchodu 5.100 Kč; tato částka se podle prováděcích předpisů o zvýšení důchodů účinných od 1. 1. 1996 do dne předcházejícího dni přiznání důchodu odpovídajícím způsobem navýší. (Tedy stejným postupem, jako procentní výměra dle § 76a první věta zdp; tedy postupně o 8 %, 6 %, 8 %, 9 %, 7,5 %, 9 %, 11 %, 4 %, 2,5 %, 5,4 %, 6 %, 6,6 %, 3 %, 4,4 %, 3,9 %, 1,6 % a 0,9%). Nejvyšší výměrou takto vypočtenou je částka 12.894 Kč měsíčně. Částka 32.139 Kč tuto částku přesahuje, a proto náleží ve smyslu 76a věty druhé zdp žalobci procentní výměra v nejvyšší možné výši – tj. v částce 13.011 Kč měsíčně. Mezisoučty jednotlivých zvýšení byly zaokrouhleny na celé koruny nahoru a byly uvedeny v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, na něž žalovaná v plném rozsahu odkázala.

Vzhledem k tomu, že celková výše starobního důchodu je součtem základní a procentní výměry, činil starobní důchod žalobce k datu přiznání celkem 15.341 Kč měsíčně (2 330 + 13 011).

Žalovaná dodala, že opravila zápočet částky náhrady za ztrátu na výdělků, jak v odůvodnění napadeného rozhodnutí rozvedla. Tato oprava ovšem neměla vliv na výši procentní výměry starobního důchodu žalobce podle § 34 odst. 1 zdp, neboť byla vypočtena z osobního vyměřovacího základu pro stanovení invalidního důchodu, který není touto opravou nijak dotčen vzhledem k tomu, že nespadá do rozhodného období pro jeho výpočet.

K námitkám žalobce k požadovanému datu přiznání starobního důchodu uvedla, že toto datum bylo plně respektováno již ve výroku prvoinstančního rozhodnutí. Podle § 74 a § 29 odst. 1 písm. a) zdp však žalobci vznikl nárok na starobní důchod dosažením důchodového věku v 55 letech vzhledem k získání alespoň 10 let v preferované kategorii I.AA-uran a splněním podmínky potřebné doby pojištění v rozsahu alespoň 25 let, tj. ke dni 30. 11. 2003. Okamžik vzniku nároku na starobní důchod účastníka řízení byl v souladu s výše odkazovanými ustanoveními pevně stanoven na podkladě doložené spisové dokumentace, a nemůže být posunut v závislosti na dobrovolně požadovaném datu přiznání (v tomto případě až dosažením 65 let), neboť k tomu zákonná ustanovení neoprávňují. Podle ust. § 34 odst. 2

zdp výše procentní výměry starobního důchodu stanovená podle odstavce 1 se zvyšuje pojištěnci, který splnil podmínky nároku na starobní důchod podle § 29 odst. 1 nebo 3 a po vzniku nároku na tento důchod vykonával výdělečnou činnost a nepobíral přitom starobní důchod ani invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně, za každých 90 kalendářních dnů této výdělečné činnosti o 1,5 % výpočtového základu. Za výkon výdělečné činnosti se pro účely zvýšení procentní výměry starobního důchodu nepovažují doby pracovního volna bez náhrady příjmu a neomluvené nepřítomnosti v práci a doby uvedené v § 16 odst. 4 větě druhé písm. a). V souladu s ust. § 34 odst. 1 a 2 zdp období po vzniku nároku žalobce na starobní důchod, tj. po 30. 11. 2003, nelze započít jako dobu pojištění ve smyslu výše uvedených ustanovení, neboť v něm žalobce pobíral invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně a nevykonával přitom výdělečnou činnost, která je pro zápočet nezbytná. Z těchto důvodů žalovaná nemohla stanovit výši procentní výměry zahrnující i tuto část období, tj. v rozsahu vyšším než 52,5%. V této souvislosti žalovaná rovněž uvedla, že výše procentní výměry podle § 34 odst. 1 zdp, před omezením podle § 76a zdp, činila 52,5%, nikoliv 42,5%, jak uvedl žalobce v námitkách. Takto stanovená procentní výměra byla uvedena i v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. I nadále zůstalo v platnosti, že vzhledem k vzniku nároku na snížený důchodový věk v 55 letech nesmí stanovená procentní výměra přesáhnout maximální procentní výměru podle §76a zdp, která činí 13.011 Kč měsíčně. Jelikož výše procentní výměry dle § 76a zdp dosáhla přípustného zákonného maxima, přičemž dodatečný opravný zápočet částky náhrady za ztrátu na výdělku neměl na výši procentní výměry vůbec žádný vliv, neshledala žalovaná důvody ke změně výše starobního důchodu žalobce, resp. nesrovnalosti a pochybení v provedeném výpočtu mající vliv na tuto výši.

Žalovaná neshledala důvodnou ani námitku žalobce, v níž odkazoval na ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. V této souvislosti žalovaná uzavřela, že v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí byly uvedeny důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí byly rovněž zřetelně zaznamenány důvody výroku (resp. uveden způsob výpočtu starobního důchodu účastníka řízení a jeho zdůvodnění s ohledem na příslušná ustanovení, přičemž jeho součástí byl i přiložený osobní list důchodového pojištění ze dne 8. 1. 2014, v němž jsou vepsány všechny potřebné údaje o dobách pojištění, výdělcích, bále např. o osobním vyměřovacím základu, výpočtovém základu). Z výše uvedeného žalovaná dovodila splnění všech náležitostí, kladených na prvoinstanční rozhodnutí a uzavřela, že prvoinstanční rozhodnutí nebylo nepřezkoumatelné. Závěrem žalovaná odkázala na zásadu jednotnosti řízení, kdy je prvostupňové a námitkové řízení bráno komplexně jako jeden celek, tak jako i obě vydaná rozhodnutí s tím, že z porobného odůvodnění napadeného rozhodnutí, není pochyb o tom, že námitkám žalobce nebylo možno vyhovět.

Ke stěžejní žalobní námitce, jíž se žalobce domáhal „zahrnutí doby jeho zaměstnání za náhradu mzdy pro nemoc z povolání“ soud odkazuje na ustanovení § 34 odst. 1 a 2 zdp, podle něhož období po vzniku nároku žalobce na starobní důchod (tj. v jeho případě po 30. 11. 2003) nelze započít jako dobu pojištění ve smyslu výše uvedených ustanovení, neboť v tomto období žalobce pobíral invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně a nevykonával přitom výdělečnou činnost, která je pro zápočet nezbytná. Doba pobírání invalidního důchodu se pro výpočet procentní výměry starobního důchodu hodnotí dle ustanovení § 34 odst. 1 zdp pouze v rozsahu 80 %, vzhledem k tomu, že pobírání invalidního důchodu je dobou náhradní. Po snížení této doby na 80%, činila doba pojištění u žalobce 12.841 dnů, což je 35 roků a 66 dnů. Soud dodává, že v posuzovaném případě není rovněž

pochyb o tom, že žalovaná na základě podané žádosti o starobní důchod provedla dva srovnávací výpočty, když podle ustanovení § 19 odst. 1 zdp nesmí být starobní důchod vyměřen z nižšího výpočtového základu, než kolik činí výpočtový základ dle ustanovení § 15 zdp z osobního vyměřovacího základu, z něhož byl dřívější důchod vypočten. V případě žalobce tak byla zvolena varianta pro žalobce výhodnější, kdy celková výše starobního důchodu je součtem základní a procentní výměry a starobní důchod žalobce k datu přiznání správně činil celkem 15.341 Kč měsíčně (2 330 + 13 011). Soud tak neshledal v postupu žalované pochybení. S ohledem na více než dostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí soud nepřisvědčil názoru žalobce, že by žalovaná postupovala nesprávně, dokonce, že náhradu za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti náležející žalobci za pracovní úraz (nemoc z povolání) „nesprávně snížila na 80 %“. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž není pochyb o tom, jaké úvahy žalovanou vedly k jejímu závěru, že námítky žalobce, v nichž odkazoval na ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, nejsou důvodné.

S ohledem na výše uvedené dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí žalované bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu pod bodem I. výroku podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení odpovídá tomu, že žalobce neměl ve věci úspěch a správnímu orgánu náhrada nákladů řízení ze zákona nenáleží (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 9. února 2015

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová